

[Maisted]

tet af de radikale, om yderligere cementering af denne formynderstat. Det er jo det, det drejer sig om. Man ønsker at inddrage folks arbejdsindsats for at kunne bestemme, hvordan pengene skal fordeles, efter hvad man nu bestemmer herinde i folketinget, i stedet for at give den enkelte borger frihed til selv at råde over det, han ved slid og slæb selv har tjent sammen. Det er efter min mening ikke en politik, som skulle føres af hverken socialdemokratiet eller det radikale venstre. Det giver en formynderstat og et socialistisk samfund, og det er klart, at det kan vi ikke være med til.

Lykketoft (S):

Jeg skal gøre mig umage for ikke at forlænge denne debat meget mere, men der er et par af de faldne bemærkninger, der giver anledning til nogle kommentarer.

Skatteministeren spurgte, om det var den borgerlige regering, der havde ansvaret for det forfærdelige skattesystem, vi har nu. Det er de borgerlige partier i folketinget, der har ansvaret for, at der ikke i de sidste 10 år er sket en grundlæggende reform af skattesystemet. Socialdemokratiske regeringer fra 1975 til 1982 har fremlagt sammenhængende strukturreformforslag til forhandling i folketinget gang på gang og er blevet mødt med en massiv afvisning fra borgerlig side. Man har end ikke villet diskutere skavankerne, sådan som de nu indrømmes åbent af den konservative skatteminister.

Socialdemokratiet i opposition fremlægger nu for fjerde gang inden for 2 år forslag til noget, der er alt andet end lapperier, men en tilbunds gående reform af systemet. Hvis vi skal fordele ansvaret, mener jeg ikke, historien efterlader nogen som helst tvivl om ansvarsfordelingen for, hvorfor det kun er blevet til lapperier. Vi har været nødt til at gå ind i en lang række lapperier, vi vidste var utilstrækkelige. Vi har ikke kunnet samle et flertal i folketinget til konsekvent handling før nu. Vi håber, at tingene ser anderledes ud i løbet af efteråret.

Jeg vil godt sige noget om udtrykket at gå til ondets rod. Det blev brugt som synonymt med at ville afskaffe skattetænkningen ved at afskaffe skatterne. Det er ikke at gå til ondets rod. Det at ville nedsætte skatteprocenten, så den bliver ens for både rig og fattig,

er ikke at gå til ondets rod, det er at smide barnet ud med vaskevandet. Det er at sige: de rige skal ikke alene have lov til at beholde alle de fradrag, de har hamstret, de skal også sættes ned i skatten af den sidst tjente krone, sådan at de samlet af deres bruttoindkomst kommer til at betale mindre i skat end selv de lavestlønnede i dette samfund. Det er ikke at gå til ondets rod. Det er det modsatte af at gå til ondets rod.

Jeg vil omvendt sige til hr. Rahbæk Møller en gang til: indretning af trækprocent og personfradrag er ikke den eneste måde, man kan hjælpe de lavestlønnede på. De mennesker, der i statistikken figurerer med indkomster mellem 80.000 og 120.000 kr, er ikke alle sammen lavtlønnede, heltidsarbejdende mennesker. Der er en masse rige pensionister – med gode skatteregler for dem allerede – og deltidsarbejdende imellem. Derfor er spørgsmålet om at få lettet det for de dårligst stillede her i samfundet ikke kun et spørgsmål om indretningen af skattesystemet, men også et spørgsmål om en lang række andre områder, hvor socialdemokratiet har formuleret sine fornuftige modspil til den borgerlige regering.

Det er i øvrigt forkert at hævde, at socialdemokratiets skattereformforslag – selv isoleret betragtet – giver de største lettelser til dem, der tjener fra 170.000 kr. og opefter. Det er ikke rigtigt, ikke ud fra en gennemsnitsbetragtning. Man kan sagtens finde mennesker med højere indkomster end 170.000 kr., der får store lettelser, fordi de er så atypiske, at de ikke har nogen fradrag. Det er en konsekvens, vi er villige til at drage. Men ud fra en gennemsnitsbetragtning er de, der får lettelser, når det samlede regnskab er gjort op – sanering og begrænsning af fradrag mod til gengæld noget lavere trækprocenter for de fleste op til 180.000 kr. eller endda lidt højere – børnefamilierne og dem med lave arbejdsindkomster. Det er dem, der kombinerer høje indkomster med store fradrag og store formuer, der betaler. Det synes vi er rimelig fordelingspolitik.

Jeg vil godt gøre en bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard til allersidst. Jeg er enig i, at arbejdsfrie indkomster gennemgående beskattes for lempeligt i vores samfund. Det skal vi prøve at gøre noget ved, når vi snakker skattereform, men den konsekvente, den effektive, den fornuftige måde at gøre